

EVROPSKÁ SPACE OPERA

HVĚZDNÝ OCEÁN

JAGA RYDZEWSKA

CYKLUS ATALAYA
KNIHA DRUHÁ

BROKILON

Jaga Rydzewska

GWIAZDOMORZE

Copyright © 2006 by Jaga Rydzewska

Translation © 2019 by Robert Pilch

Cover © 2019 by Adam Piżurný

For Czech Edition © 2019 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-478-9

ISBN PDF: 978-80-7456-479-6

ISBN ePub: 978-80-7456-480-2

ISBN Mobi: 978-80-7456-481-9

Jaga Rydzewska

Hvězdný oceán

**cyklus „Atalaya“
kniha druhá**

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2019

Edice „Evropská space opera“ v nakladatelství Brokilon

Vendula Brunhoferová: Čas oblevy

Karolina Francová: Konstantynův efekt

Petr Heteša: Co to žere a kde to spí

Jan Hlávka, Jana Vybíralová: Algor

1. Mráz a hry
2. Tenký led
3. Pomníky zimy
4. *Chlad Chiméry **

Julie Nováková: Blíženci

1. Prstenec prozření
2. Elysium
3. Hvězdoměnci

Pavel Obluk: Kra

Robert Pilch (ed.): Capricorn 70

Aleš Pitzmos: Vesmírná asociace

1. Světlo pulsaru
2. Záře supernovy
3. Jas kvasaru
4. Svit magnetaru
5. *Třpyt strangeletu **

Jaga Rydzewska: Atalaya

1. Válečníci
2. Hvězdný oceán
3. *Ušlechtilé průměří **

Richard Šusta: Válka memů

1. Šedá zóna
2. *Třináct dnů guerilly **

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>

<https://www.facebook.com/brokilon>

Kapitola I

Zrcadlo viselo naproti oknu – úplně jako by někdo vysekal do zdi obdélník plný světla a šedých oblaků. Z té odražené světloující šedi se náhle vyloupl člověk. Prošedivělý muž vystrčil hlavu ze zrcadla a pozorně se rozhlédl. Jeho tělo, stále za sklem, vypadalo dvourozměrně, slisovaně.

Chvíli poté muž udělal krok vpřed. Podlaha z prken zaskřípala, když se postavil vedle zrcadla. Roztržitě se zadíval na svůj odraz, načež beze spěchu prošel místností a vyšel z domu.

Před domem stál Dag Zaniwski – donedávna Válečník a šéf třídy, teď uprchlík. V uvolněném postoji a s rukama v kapsách vypadal jako turista kritickým okem hodnotící rekreační zařízení. Když zaslechl, jak se otevírají dveře, otočil se k budově.

„To jste vy.“

„Nazdar,“ odpověděl prošedivělý muž uvolněně. „Pořád máš vztek? Ostrov se ti nelíbí?“

Oblohou prolétl světle modrý blesk, rozvětvil se do roztřepaného trojzubce a udeřil do lesa.

Zadunělo to.

Dag Zaniwski si odhodil na záda krátký cop.

„Cítil bych se tu skvěle, kdybych byl bahenní želva.“

Znovu se modře zablesklo; zaduněl hrom. Bouřka pomalu procházela kolem. V jejích patách přišel déšť.

Dům stál na vrcholu nejvyššího pahorku. Kam až se dalo dohlédnout, byly vidět jen les, moře a mlha.

Les byl hustý, neproniknutelný a plný rostlinných predátorů – neuvěřitelně barevných, větších než člověk, číhajících v zelených houštinách. Lepkavé nitě podhoubí plné aflatoxinů se vznášely ve vzduchu a nad loukami porostlými hektary divokých květin se linul intenzivní pach. Podmáčený mech obaloval kořeny stromů jako tlusté zelené anakondy.

Všechno kolem bylo podmáčené. V hlubokých prohlubních u okraje lesa, ve věčném šeru, ležela bezedná třasoviska ukrytá pod vrstvami řas. Dokonce i na úbočích pahorků stačilo udělat krok mimo zpevněnou stezku, aby noha zapadla do bořivého, slizkého mazu. Ve vzduchu pořád visel pach deště a zatuchlých močálů.

Někde v hloubi pralesa žila zvířata.

Nechodila blízko k domu, ale Oria a Dag noc co noc slyšeli pronikavý křik, mňoukavá sténání a zvláštní chraplavé zvuky, pro něž ani nedokázali vymyslet název. Všechno, co žilo, se ukrývalo v mlze. Mlha halila celý ostrov. Hustá, mléčná, vlhká, plazila se po loukách a v chuchvalcích se válela nad lesem. Slunce se objevovalo jen nakrátko, výhradně za úsvitu a večer – velmi jasné, ostré a žhavé jako doběla rozpálený medailon na pozadí modré oblohy. Ale už v době snídaně přicházely mraky. Obloha šedla před očima, z podmáčených luk se zvedala mlha a každý nádech znamenal těžký a vlhce lepkavý vzduch v plicích. Třikrát denně se železnou pravidelností přicházel prudký déšť; v době oběda se dostavovala bouře. Zato noci byly bezoblačné, teplé – a naprosto bezhvězdné.

Na černé obloze svítily jen dva narudlé měsíce.

Ostrov byl velký několik set čtverečních kilometrů. Dále už bylo jen nekonečné moře. Fulko, vyslaný na průzkum, se nedokázal prodrat zmutovaným prostorem, který celou oblast zakrýval jako poklička. Několik hodin vytrvale letěl vpřed, jistý si, že se pořád vzdaluje od pevniny, zatímco nespojitou oblast nepřekročil ani o centimetr.

Ať už se tahle planeta nacházela kdekoli a bydlel na ní kdokoli, byli zde naprosto odříznuti od světa.

Jediný dům na ostrově byl architektonicky stejně prapodivný jako všechno kolem. S rostlinstvem porostlou zelenou střechou, s mnoha šikminami a ostrými úhly, se dvěma řadami vypouklých oken a zdmi, z nichž vyčnívala tlustá vlákna a uzly jako mohutné svaly deroucí se zpod omítky, vypadal dům jako napůl živá bytost. Budova stojící na vrcholu kopce sledovala okolí vypoulenýma očima. Večer se na pozadí oblohy tyčila jako temná hranatá hrouda.

Oria a Dag tu bydleli už tři dny. Momentálně byli jedinými lidmi na ostrově. Včera během večere se kdoví odkud objevila bělovlasá Lugšem unesená z Xenologického institutu. Dnes ráno se ukázalo, že v noci dorazili Bard, Jun a Aune. Skoro jako kdyby noví obyvatelé rašili ze zdi domu.

„Proč jste nás sem přivedli?“

„Je to docela příjemné místo,“ odpověděl prošedivělý muž bezstarostně. „Podnebí je teplé, fauna je zajímavá...“

„Co to je?“ popadl Dag zbraň.

Z hloubi ostrova přilétal hnědý vířící chuchvalec.

O pár vteřin později už bylo dobře patrné, co se děje. K domu se blížil planetolet vznášející se těsně nad džunglí a nad ním kroužili ve vzduchu obrovští hnědí tvorové s blanitými křídly.

Jeden z nich náhle střemhlav zamířil dolů a přeoral trup drápy. Vzápětí zaútočil druhý, s ostrým křikem roztáhl křídla

a udeřil z boku do masky. Planetolet se zatočil nad korunami stromů.

Byl už tak blízko, že Dag dobře viděl, jak tvor klapl dlouhými čelistmi, jako by chtěl vytrhnout kus pláště. Pilot se pokusil vystoupat výš, ale hnědé bestie ho s řevem obklopily a tlačily dolů.

„Co se jim stalo?!“ v hlase prošedivělého muže zaznělo nejen napětí. Dag by dal ruku za to, že se ten člověk náhle vyděsil. „Oni nikdy neútočí na stroje!“

Planetolet narazil do špičky stromu, odsekl ji a klesl níž, s rachotem lámaje větve. Ještě chvíli, zřítí se do zelené houštiny a pak uvázne v bahnitě zemi.

Dag zvedl vrhač.

Střílel skvěle. Hlava jednoho z tvorů vybuchla modrou září; tělo se svalilo mezi stromy. Tři další nestvůry se nečekaně oddělily od hejna a s křikem zamířily k lidem.

Šedovlasý se duchapřítomně rozběhl k domu. Dag se ani nezachvěl. Bez mrknutí oka vystřelil znovu a rozpáral tělo nejbližšího z tvorů.

Na stezku dopadly krvavé cáry.

Při dalším výstřelu ale vrhač jen prskl.

Dag se vrhl na zem. Obrovský tvor se závanem blanitých křídel proletěl nad ním.

Mohutné černé drápy ho minuly jen o vlas. Zaniewski se bleskově obrátil na záda, vstal a s nožem v ruce vklouzl pod břicho další nestvůry, která se snesla vzhůru a namířila na něj drápy. Chytil se šupinaté tlapy a na okamžik se vznesl nad zem, ale jeho váha byla na tvora příliš vysoká. Zvíře bleskově zaútočilo. Dag vyklouzl; trojúhelníkové zuby s roztřepenými okraji cvakly těsně u něj.

O zlomek vteřiny později zabodl nůž vši silou do malého žlutého oka.

Ze tří dravců zbyl jeden. Zaniewski se mu překulil pod břichem. Blanité křídlo zakončené drápy mávlo takovou silou, že mu závan rozcuchal vlasy. Dag se postavil na nohy a sevřel druhý, poslední nůž. Tvor pronikavě zavřeštěl a vrhl se na něj.

A náhle ztuhl v pohybu.

Se široce rozprostřenými křídly, s rozevřeným chřtánem, s křečovitě nataženými tlapami a prohnutou šíjí vypadal jako nečekaně zastavený záběr z filmu. Dag zaskočeně ucouvl, aniž by od tvora odtrhl podezřívavý pohled.

„Hezký,“ řekl kdosi o pár kroků dál.

Válečník se zachvěl. Sklonil nůž.

Jun stál na štěrkovém dvoře a díval se na zvíře. Tvor nebyl ani pták, ani plaz. Visel nad zemí a připomínal šedohnědého papírového draka. Hrubosrstý, porostlý štětinami, jen na tlapách měl drobné šupiny. Na vyhublém těle se rýsovalo každé žebro. Tlama, dlouhá jako u krokodýla, byla zubatá a dravčí. Křídla s třímetroým rozpětím vypadala tence, jemně a skoro průhledně; zblízka se ukázalo, že jejich blány pokrývá kratičká mechovitá srst. Teprve v tu chvíli si Dag všiml, že tvor má i ocas, silnější u kořene a úzký na konci, který teď žalostně visel dolů.

Dag se uklidnil. Schoval nůž do rukávu. Hlavou mu bleskla nepříjemná myšlenka, že i on by mohl zůstat stát zmražený v půli pohybu, kdyby Jun chtěl.

„Pusť ho,“ řekl šedovlasý vyčítavě a odlepil se od stěny. „Vždyť ho to vyčerpává. Hlavně mu neublíž! Stačí, že ho Dag skoro zabil.“

„Já jsem ho skoro zabil? Zatímco on se na mě vrhl v záchvatu náklonnosti?“ zeptal se Válečník mrazivě. Obešel tvora dokola a zadíval se na roztažené černé drápy na tlapách, dlouhé přes deset centimetrů. „Vybral si špatně. Nemám rád, když mi někdo přeorává záda drápy.“

Nestvůra po nich blýskla očima a znovu vztekle zařvala. Z téhle vzdálenosti byl její křik tak pronikavý, až z něj bolely uši. Zatímco pořád visela kolmo ve vzduchu, složila křídla jako obrovský netopýr, načež vystřelila jako z katapultu takovou rychlostí, že se o okamžik později proměnila v malou černou tečku na horizontu. Čtyři další nestvůry, stále kroužící nad planetoletem, byly bez okolků odmrštěny ještě dál, za horizont. Planetolet se v jediném okamžiku ocitl na dvoře. Z jeho nitra vyskočila dívka.

Lugšem. Albínka. Teď měla obličej skoro stejně bílý jako vlasy.

„Hlupačko,“ řekl jí Dag věcně a klidně. „Letěla jsi na výlet? Tady?“

Jun se zadíval na mrtvého tvora, který ležel na stezce. V enselinově ruce se objevil nůž, který byl ještě před vteřinou zabodnutý až po rukojeť v oku zvířete. Nůž, čistý a lesklý, vypadal jako čerstvě kousený. Jun roztržitě podal zbraň Dagovi.

Chcíplé nestvůry – ta, kterou Dag probodl, i ta, již zastřelil – v jediném okamžiku zmizely, jako by nikdy neexistovaly. Teprve pak enselin vykročil zpátky k domu.

„Jak to děláš?!“ rozběhla se Lugšem za ním.

Oba vešli dovnitř.

Šedovlasý vyprovodil Juna zamračeným pohledem.

„Myslel jsem si, že teleportaci používat nesmí,“ pronesl Dag.

„Tady může.“

„Tak o co jde?“

„Chtěl bych vědět, proč...“ šedovlasý se odmlčel a stiskl rty.

„Já bych taky chtěl vědět proč. Proč dřepíme v těchhle lázních se spoustou bláta a deště? Proč mě přemlouváte, abych se usadil na Medě? Proč mě potřebujete? Proč, když mě potřebujete, mě prostě nepřinutíte?“

„Jako obvykle máš spoustu otázek.“

„A vy jako obvykle máte málo odpovědí. Neprozradili jste mi ani jméno vaší organizace. Jediné, co jste mi vysvětlili, je, že nemáte nic společného s Ense Larran.“

„Kdybys znal jméno, mělo by to na tvé rozhodnutí vliv?“

„Možná ano. Zatím nevím, jestli poletím na Medu,“ konstatoval Dag suše. „Neutekl jsem z tongu proto, abych znovu ohýbal hřbet.“

„Uděláš, co budeš chtít,“ ujistil ho šedovlasý klidně. „Ničí vůli nelámeme.“

„Přesně to samé řekl Bard těsně předtím, než na mě vystřelil.“

„Bard se prostě bál. Ale má vás oba rád a nechtěl vám udělat nic zlého. Ani my vám nic špatného neuděláme. Vyléčili jsme vaše těla, protože vaše neurohormonální soustava nesla stopy přetížení mnohaletým stresem. Odstranili jsme tetování triády, protože stejně bylo potřeba se jich zbavit. Ale nikoho k ničemu nenutíme. K nám přicházejí lidé dobrovolně.“

Dag mlčel.

Uplynulo zhruba půl měsíce od útěku z Xenologického institutu. On i Oria se probrali teprve před třemi dny – tady na ostrově. Mezi útěkem a probuzením měli v paměti díru, naprostou prázdnotu zbavenou všech vzpomínek.

Jun a Aune vypadali úplně stejně jako tehdy. Z Bardova obličejje zmizely všechny modřiny, nos mu dokonale srostl a místo vyražených zubů si Bard stačil vypěstovat nové.

I jejich vlastní těla nesla známky plynutí času, stačila už porůst zvířecí srstí.

Dag chtěl kdysi podstoupit úpravu genomu, aby ten drobný kosmetický problém odstranil, jenže Oria byla rozhodně proti. Jak se ukázalo, správně. Bard i Jun také obrůstali srstí. Na Medě to bylo dobře vidět.

„V pořádku, vraťme se k tématu,“ pokračoval Dag. „Co tu děláme?“

„Strávíte dva týdny úplně sami,“ řekl šedovlasý najednou tak tiše, že se Dag podvědomě naklonil k němu. „Vy dva, Jun, Aune, Bard... a ta dívka.“

„Suleyman Rashd nepřiletí?“

„Bohužel ne. Sule teď musí být na Medě. Věci se tam v poslední době začaly komplikovat... no, ale to nic. Poslyš, Dag, spoléhám na tvé pozorovací schopnosti. Sleduj. Dívej se. Kdybys došel k závěru, že se děje něco špatného, že začíná být zle, okamžitě to řekni Bardovi nebo Aune. Situace...“ šedovlasý zaváhal a pak ztěžka, jakoby s lítostí, řekl: „...situace se může vyvinout naprosto neočekávaným způsobem.“

Na zem dopadly první těžké dešťové kapky.

Šedovlasý se otočil a vešel do domu. Dag se beze slova vydal za ním.

V oválné místnosti se sbíhaly vchody do všech obytných segmentů. Dům evidentně nebyl postavený ani Solariany, ani pro Solariany. Nebyly tu chodby; místnosti byly propojené jen dveřmi. Pokoj tonul v pološeru. Okno, vysoké a úzké, vpouštělo dovnitř málo světla. Zrcadlo visící naproti němu se lesklo bledým světlem dne.

Šedovlasý se zastavil naproti vlastnímu odrazu, zvláště matnému a lehce se vlnícímu jako odraz ve vodě. Otočil se přes rameno k Dagovi.

„Prozatím se musíme rozloučit.“

Udělal krok do nitra sama sebe. Obě postavy – reálná i odraz – se na druhé straně zrcadla slily do jedné. Vteřinu poté muž zmizel.

Dag se probral z ohromení, zaklel a jako střela se vrhl vpřed. Jeho roztažené dlaně udeřily do chladného, bolestně materiálního skla. Zrcadlo znovu odráželo jen zataženou oblohu.

Šedovlasý přešel na druhou stranu – ať už to bylo kamkoli. „Jako nějaká zasraná Alenka,“ okomentoval to Dag hořce, když celou věc popisoval Orii.

Měl chuť praštit do zrcadla pěstí. *Džoude shi*, vždyť ho přece osobně prozkoumal už první den po příchodu na ostrov! Nic nezjistil. Dalo se normálně sundat ze zdi a transvize ukazovala v jeho nitru i uvnitř zdobeného rámu jen to, co by se tam normálně mělo nacházet. Přístroje reagovaly úplně normálně. Pokud měl podezření, že je něco jinak, tak jen proto, že rozsypané malachitové hrudky z náramku, který se Orii v místnosti náhodou přetrhl, se kutálely k zrcadlu jako poháněné vlastní vůlí a zamířily tam pokaždé, když je hodil na zem ve vzdálenosti menší než dvě stě dvacet centimetrů. Za tuto hranici síla zrcadla nesahala.

Dag se s ponurou zarytostí snažil záhadu vyřešit, ale bez úspěchu. Věda a technika, které zde byly použity, překračovaly úroveň civilizace Sol Wangkuo. Co víc – překračovaly i úroveň medijské technologie.

A to výrazně.

Když je to tak, co je vlastně šedovlasý zač?

*

„Ne, Dagu, já taky nemám tušení, co tu všichni děláme,“ řekl Bard večer, když společně s Aune a Válečnický vyšel na terasu.

Obloha se táhla vysoko nad jejich hlavami jako nahnědlé červené nesmírno. Rozevlátá modrá pásma oblaků dál zářila, přestože se sluneční srpek před chvílí ukryl za horizont. Po hladkém moři se táhl poslední pruh světla, hasnoucí před očima.

„Klíčem k celé věci je samozřejmě Lugšem,“ prohlásila Aune. „Víš o ní něco?“ obrátil se Bard s otázkou na Zaniewského.

Dag přimhouřil úzké oči.

„Já?“

„A kdo jiný? Dozvěděl ses o té poloviční enselince něco?“

Dag se odmlčel. Hleděl na moře, jako by neslyšel.

Přišla náhlá, tropická noc. Vyšly dva rudé měsíce – jeden oválný, pokrytý tmavými stíny jako neznámá mince plná prapodivných symbolů, druhý vykukující srpkem zpoza mlhavého přísvitu. Oria podvědomě zaklonila hlavu a napnula zrak v pokusu zahlédnout alespoň jedinou hvězdu.

Obloha však byla neproniknutelná. Oria přenesla pohled na bratra.

„Řekni jim o Lugšem. Měli by to vědět.“

Dag váhal. Podíval se Aune a Bardovi do tváří, ve tmě sotva viditelných.

„No tak, mluv,“ pobídl ho Bard. „Máš mi za zlé, že jsem na tebe vystřelil, je to tak? Teď už vím, že jsi nás nechtěl zabít, ale jak jsem to měl vědět tehdy?“

„Nemám ti to za zlé. Na tvém místě bych se taky bál. Jen... ostatně, pojdte.“

Jako většina místností v budově měla i Dagova ložnice kosočtvercový půdorys. Zvláště elastické béžové stěny, střídavě pulzující teplem a chladem, se k sobě každou noc přibližovaly a ráno se oddalovaly.

Člověk měl nepříjemný pocit, že usíná ve střevech gigantického organismu.

Všichni čtyři se usadili na podušky na podlaze. Židle zde evidentně neznali. Z jedné ze skrýší vytáhl Dag nevelký černý šestistěn.

„Mám jen to, co jsem zkopíroval z Institutu, takže nemůžu za nic ručit. Podívejte se.“

Šestistěn se rozvinul v trojrozměrný obraz.

Dag ho rychle převinul a zastavil. Oria, Aune i Bard spatřili

mnohovrstvé matematické rovnice, vlnové grafy a zástupy glyfů v gao-yeján.

„Vypadá to jako zápis mentoskopie,“ zariskovala Aune nejistě.

„Mhm. Tahle část registru se týká hlubokých vrstev Lugšemina já. Všechno je normální, s výjimkou jedné části mentogramu. Tady...“ Dag zvýraznil dva záznamy, „...je něco divného. Velmi netypické sekvence. Musel jsem v tom trochu zaštourat, než jsem zjistil, co znamenají.“

Aune si mechanicky zastrčila za ucho stočený pramen vlasů.

„A co znamenají?“

„Lugšem je psychomorf.“

„Cože?“ vytřeštil oči Bard.

„Morfuje psychiku jiných podlidí.“

Bard si promnul bradu.

„Není mentálka, jak se zdá.“

„Není. Mentál pracuje vědomě. Lugšem o svých schopnostech nemá tušení. Nedělá nic záměrně, prostě žije. Na okolí účinkuje samotná její přítomnost. Například z lidí vydobývá skryté emoce. Nebo potlačované pocity křivdy. Anebo predispozice, které by se bez psychomorfa nemusely nikdy projevit.“

„Jak rychle to narůstá?“

Dag uznale pokýval hlavou.

„Trefila jsi do černého, Aune. V Lugšemině případě stačí k úspěchu týden. Ta dívka morfuje rekordně silně.“

„Stačí týden,“ zopakovala Aune a sraštila pěstěné sobolí obočí. „Stačí k čemu? Jakým způsobem funguje takový... psychomorf?“

„Různě. Antara Vanheria, koreilský enselin, uzdravoval některé psychické nemoci. Lidé díky němu nacházeli radost ze života, životní sílu. Stávali se lepšími, odhalovali v sobě dobré vlastnosti. Ale mnoha jiným mohl Vanheria vyléčit jen těla.“

„Myslíš, že byl psychomorf?“

„Samozřejmě. A hodně silný. Lugšem morfuje – stejně rychle, ale její moc má opačné znaménko. Dovádí lidi a podlídi k destruktivnímu chování.“

„Uvolňuje zlo,“ řekla Aune zvláštním tichým hlasem.

Dag se na ni podíval. Jejich oči se setkaly.

„To se neví. Neexistuje způsob, jak to určit. I samotnému mechanismu psychomorfózy rozumíme jen málo, a hluboké psychomorfnní působení je nezvykle složitá věc. Ze všeho nejmíc nezáleží na psychomorfovi, ale na objektu. A objekt... objekt je sám o sobě komplikovaný.“

Aune jen sevřela rty. Zato Bard skoro povyskočil.

„Takže tak je to! Provádějí na Junovi experiment!“

Dag se na něj úkosem zadíval.

„Na Junovi? Jsi si tím jistý?“

Bard chvíli přecházel po místnosti jako rozdrážděné zvíře. Pak se stejně neočekávaně uklidnil a sedl si.

„Vidíš jiné vysvětlení?“

„Ne. Ale nevidím v tom smysl. Kdo by vypouštěl džina z láhve? Pokud má vaše organizace v plánu vyvolat v Junovi Ničitele, už dlouho jsem neviděl tak kolosální pitomost. Leda byste chtěli pořádně zatřást touhle podělanou galaxií. Ten nápad má své kouzlo, přiznávám, ale vymyslel už někdo, jak potom Juna zastavit?“

Aune a Bard si mlčky vyměnili krátké pohledy.

„Něco za něco,“ navrhla Oria. „My jsme vám řekli o Lugšem. Vy nám vysvětlete, o co tady jde.“

Bard začal mechanicky kývat rukou opřenou o ohnuté koleno. Po chvíli si to uvědomil a znehybněl jako znenadáni vypnutý robot.

„V naší organizaci jsou lidé, kteří se Juna bojí,“ zašeptal. „Prostě se bojí. Dokázali mu udělat mentoskopii, ale nikdo ji

neumí rozšiřovat. Jsou tam prý úplně neznámé, nelidské části... Myslí si, že někdy, někde se ta cizost najednou projeví, a to v situaci, kdy bude Jun pod celkovou kontrolou. A mají jisté povědomí o jeho možnostech... Takže pokud je Lugšem psychomorf a zavřeli nás tu společně s ní, znamená to, že chtějí provést experiment.“

Dag zamyšleně složil odečet do kostky.

„Rozumím... Řeknete mu to?“

„Jistě.“

„Nedělal bych to.“

„Musíme ho varovat!“ vybuchl Bard.

„Když ho na to teď upozorníte,“ řekl Dag klidně, „může další experiment proběhnout za vaší nepřítomnosti. Jak jsem pochopil, nikdo neví, co se v Junovi skrývá, dokonce ani on sám. A někdo má v úmyslu to otestovat.“

Nastalo ticho.

„Ne. Neměli bychom to Junovi říkat,“ prohlásila nakonec Aune.

Bardovy modré oči potemněly. Prudce se předklonil.

„To je nečestné! Je to zrada! Máme dovolit, aby se změnil v monstrum?!“

Blondýnka zaklonila hlavu.

„Nesmysl,“ pronesla chladně. „Jun se nezmění v žádné monstrum. Z jednoho prostého důvodu; protože nechce.“

„Může se to stát bez jeho vědomí.“

„Mluvíš o něm jako o perloočce bez mozku!“ naštvála se Aune. „Barde, on má takovou kontrolu nad vlastní myslí, o jaké se může normálnímu člověku jen zdát! Monstrum už byl. Měl tehdy deset let, a na kontě stejně obětí jako malá válka. Měly se u něj rozvinout silné psychotické vlastnosti. Ale přitom je skoro normální.“

„Skoro normální? Počkat, opravdu mluvíš o Ničiteli?“

„Změnil způsob chování. A především způsob myšlení. Z vlastní vůle ovládl destruktivní součást své osobnosti. Takže mu nejvíc pomůžeš, když budeš zticha. Za prvé se k němu někteří lidi konečně přestanou chovat jako k tikající bombě. Za druhé si myslím, že Jun, samotný Jun, by taky chtěl takový test absolvovat.“

„Copak, svěřoval se ti?“ pozvedl Bard obočí.

Dag znehybněl. Mezi těmi dvěma náhle a nepochopitelně vzrostlo napětí. Aune si propletla prsty, ale promluvila naprosto klidným hlasem:

„Znám ho líp než ty.“

Střetli se pohledy, oba pochmurní a rozhodní.

Ticho ztěžka visící v místnosti prořízl pištivý výkřik zvířete. Bard odvrátil tvář jako první.

„Dobrá. Bude to, jak chceš. Kéž by ses nemýlila.“

Kapitola II

Předmět zachráněný Dagem z Xenologického institutu měl tvar neforemné šedivé hroudy poseté krystalky olivínu. Každý geolog by ho na první pohled zařadil jako peridotit s příměsí pyroxenu – úplně obyčejný kámen, jakých na svazích hor leží tisíce. Při bližším prozkoumání by zjistil, že se mezi hrudkami drsného povrchu rýsuje tmavý opalizující čtverec, tak malý, že nebýt pravidelného tvaru, mohl by být považován za jedno z olivínových zrněk.

Čtvereček byl bočním povrchem tesseractu vydlabaného uvnitř kamene. V nitru pulzoval labyrint mikrostruktur rozvíjejících se nejméně do dvou nadrozměrů. Vědci Agentury, kteří kámen ze všech stran prozkoumali, došli k závěru, že objekt sloužil ke generování nadprostorových průchodů. Žel, žádným způsobem se ho nepodařilo zprovoznit.

Dag si s ním lámal hlavu už několik dní; nakonec to musel vzdát i on. Cítil se jako jeskynní muž odhalující principy fungování graviletu – z mozkových závitů se mu skoro začalo kouřit, ale všechno pořád zůstávalo čirou magií.

„Ukážu to Junovi,“ řekl Bardovi.

Stapleton se rozesmál.

„Chceš z něj dostat nějakou užitečnou informaci? Hodně štěstí.“

„Proč? Nic mi neřekne?“

„Záleží na tom, v jaké náladě ho zastihneš. Pokud bude v dobrém a přátelském rozpoložení, tak jistě, neochotně odsekne pár slov – jenom tolik, aby ti dal najevo, jak nekonečné je tvoje ignorantství. To je Junův oblíbený figl. Strašně rád si hraje na pokladnici tajemných vědění a obecně má k nám, prostým a nevzdělaným Solarianům, docela blahosklonný postoj.“

A skutečně.

Pod enselinovým dotekem se čtverec nečekaně rozzářil ostrým zeleným světlem. Dag zadržel dech. Ale Jun jen obrátil kámen v prstech. Zelené světlo ozářilo jeho lhostejný obličej a na okamžik jeho očím propůjčilo barvu svěží trávy.

„K ničemu ti to nebude. Vůbec k ničemu. Radši to nech na pokoji.“

„Je to teleporter, že?“

Jun se roztržitě zadíval na kámen.

„Ne úplně. Teleporter generuje nadprostorový tunel. Tohle zařízení zároveň generuje i nadčasový.“

„Nadčasový?“ zopakoval Dag pomalu a obočí se mu svažovalo do černé čáry.

„Mhm. Znáš ten pojem. Nepamatuju si, na jaké úrovni se nachází vaše věda. Čas má své vlastní samostatné nadrozměry. Temporální nadrozměry interferují s prostorovými jen v ohraničené míře.“

Dagovy oči se rozzářily.

„U *Kuan Ti*! Takže tahle věc je *stroj času*?“

„Ne. Spíše zpáteční jízdenka. Kdybys ho zapnul, přenesl by tě jen do jednoho časoprostorového bodu. Do toho, odkud pochází.“

„Na Ense Larran?“

„Možná.“

„Takže podle tvého názoru existuje Ense Larran v naší realitě, jen prostě někdy jindy?“ zabodl Dag do Juna upřený pohled. „A enselinové necestují po galaxiích, ale v čase?“

„Myslím si, že osidlují čas. Přesně tak, jako my osidlujeme prostor.“

„Proč?“

„Nevím. Možná pocházejí ze vzdálené budoucnosti, z doby těšně před koncem vesmíru.“

„Hezká hypotéza. Až příliš hezká. Cestování v čase by muselo vést k paradoxům, jenže ty nikdy nebyly zaznamenány.“

Enselin zvedl od kamene udivené oči.

„O čem to mluvíš? V samotné struktuře hyperčasu je přece zabudovaný mechanismus, který paradoxy znemožňuje.“

„Opravdu?“ nastražil Dag uši. „Jak to funguje?“

Jun pokrčil rameny. Neodpověděl. Jeho prsty putovaly po hrbolatém kameni, jako by se nazpaměť učil neznámou sochu.

„Ense Larran... řekni upřímně; nepokouší tě to?“

Enselin sklopil pohled. Tmavé pŕlměsíce řas propŕjčovaly jeho tváři výraz zvláštní, svŕdné rozkošnosti jako u ženy nebo dítěte. Mlčel.

„Kdo ví, možná bys tam potkal příbuzné.“

„Myslíš Mumii?“

„Mumii taky.“

Jun odložil kámen; zelené světlo zhaslo jako sfouknuté. Enselin vstal.

„Počkej!“ zavolal Dag. „Dokážeš to spustit?“

Jun se zastavil na prahu.

„Neukazuj to Lugšem. Je to ztráta času. Ona to nespustí. Přinejmenším ne fyzicky, protože kauzálně... uvidíme.“

Dag se při pohledu na dveře, které se za Junem zavřely, zamračil. *Džoude shi*, co to mělo znamenat?

A proč se Ničitel zmínil o Lugšem?

Lugšem. Bělovlasá poloviční enselinka. Aby se dalo určit, kým pro Juna je, muselo by se nejdříve zjistit, kým je pro něj Aune.

A to bude problém.

*

Ještě na Sanyasinu se Dag zeptal Barda:

„Vašemu vztahu úplně nerozumím. Ty se k Aune chováš jako k sestře. Ale co ji spojuje s Junem?“

Bard se na něj úkosem podíval.

„To je jiná věc. A rozhodně ne moje.“

„Rozumím,“ řekl Válečník chladně.

„Ne, Dagu. Absolutně tomu nerozumíš.“

„To je ono,“ podpořila ho nečekaně Oria. „Položil jsi nesprávnou otázku. Co spojuje Aune a Juna, to je jasné. Já bych radši věděla, co je dělí.“

Bard se poškrábal na popáleném nosu. Chvilí mlčel.

„Lidé jsou v podstatě hloupí, nemyslíte?“ oznámil nakonec s povzdechem. „Hlupáků, jak říká Písmo, je nesčetné množství. Nemá to nic společného s úrovní inteligence, protože i moudří lidé se v různých situacích chovají hloupě. Takže Aune a Jun s úpornou zarytostí pěstují ve vzájemném vztahu hloupost. Byli zasnoubení, ale zasnoubení zrušili. Nic víc vám neřeknu.“

Tady na ostrově se ukázalo, že nic víc ani říkat nemusel.

Lugšem nebyla hezká, a co se její eventuální moudrosti týkalo, těžko soudit, protože od prvního dne zde nemluvila prakticky s nikým kromě Juna. Muže v zásadě tolerovala, ale k Aune

a Orii se chovala nepřátelsky a povýšeně jako nejvyšší kněžka ke klášterním poskokům. Dokonce se jim pokoušela rozkazovat. Když Aune vlídně upozornila na nevhodnost takového chování, Lugšemin ještěřčí obličej se zkroutil hněvem. Albínka vykročila k drobné blondýnce s rukou pozvednutou k úderu.

Aune přimhouřila oči do dvou chladných, bodavých škvírek. Popadla sklenici stojící na stole, připravená rozbít ji o zeď. Orii zároveň sáhla do kapsy kombinézy, vytáhla naleštěný ocelový boxer a nasadila si ho na ruku.

„Potřebuješ upravit ksicht? Třeba by tě to zkrášlilo.“

Bělovlasá se okamžitě zastavila.

„Ještě si na mě vzpomenete!“ řekla a odešla.

Válečnice ji vyprovodila rozčarováním pohledem. Sundala si boxer a podvědomě ho pohládila.

„Co se vleče...“ zašeptala.

Přes svou ošklivost se bělovlasá dokázala dívat způsobem jednoznačně vzbuzujícím touhu. Mluvila hrdelním, lehce ochraptělým hlasem, a o jejím těle se mohlo mužům po nocích zdát.

Jak Bard, tak Dag by neměli nic proti tomu, aby proměnili sen v hmatatelnou skutečnost, přestože každý z nich k Lugšem přistupoval jinak. Bard miloval ženy v každém významu onoho slova. Dag měl rád sex, a to v čistě fyziologickém aspektu. Nikdy nespojoval sex s emocionální investicí. Proč taky? Jako většina Válečníků – i makaků, paviánů a šimpanzů, dodávala Orii výsměšně, kdykoli o tom mluvili – vnímal Dag sex prizmatem agresivity nebo hierarchie. Nešlo mu do hlavy, že je možné tu činnost, prozaickou jako jídlo nebo vyměšování, považovat za formu mezilidské vazby. A protože byl podčlověk, a ne makak, nemohl by provozovat sex s nikým blízkým.

Na vlastní kůži se přesvědčil, že sex je jen více či méně kamuflovaná forma nadvlády – něco, co se osobě, k níž cítíte

lásku, prostě nedělá. Protože pokud někoho milujete, nemůžete ho ponižovat ani s ním zacházet jako s předmětem uspokojení vlastního pudu.

Kdysi hodně dávno, když byl zamilovaný, se se svou dívkou mazlil. Styděl se sám před sebou, že má občas chuť na víc, že ho napadají myšlenky na její tělo. Trápil se tím – že by byl neschopný opravdových citů? Dobře že se uměl ovládat. Miloval ji, takže rozhodně neměl v úmyslu vzít si ji do postele a přefíknout. Džihan to naprosto chápala. Jak v triádě, tak mezi lidmi byl takový přístup považován za normální. Láskou bylo nazýváno platonické renbo, ne zvířecí kopulace.

Lugšem pro něj byla nikdo – pouhé tělo. Necítil k ní ani lásku, dokonce ani sympatie, takže by se s ní ochotně vyspal, nebyť toho, že se bělovlasá po události s nestvůrami zahleděla do Juna.

Což bylo kupodivu vzájemné.

Tichý, do sebe uzavřený enselin se najednou probral.

„Jako Frankensteinovo monstrum připojené ke galvanizéru,“ okomentovala to Aune jízlivě. Bělovlasá přitáhla veškerou jeho pozornost. Pořád byl po jejím boku, chodil s ní na mnohahodinové procházky po pláži, vysedával v jejím pokoji. Určitě nedělal nic, co by překračovalo rámeček normálního lidského chování. Čas plynul, ale v Junovi se žádné temné, metafyzické Zlo nezjevovalo.

Jednoho rána zjistili, že celé poschodí kolem Lugšeminých pokojů tone v obrovských vonících květinách s duhově pableskujícími okvětními plátky. Odpoledne začal Jun malovat její portrét s květinou ve vlasech. Zabralo mu to tři dny. Když skončil, postavil obraz na krytou verandu, ze všech stran chráněnou skleněnými okny. Tam ho také Bard našel, jak soustředěně zkoumá vlastní dílo.

Portrét byl vynikající. Lugšemin obličej, nemilosrdně

vyvedený v celé své ošklivosti, zabodával dravčí oči přímo do Barda. Ať už se na něj díval z jakéhokoli úhlu, její karmínový pohled ho tvrdošíjně následoval. V závislosti na perspektivě se výraz Lugšeminy tváře měnil, někdy zjemněl, jindy ztuhl v nesmiřitelné nenávisti. Jedna věc se ale neměnila; z těch zvláštních rysů a dvoubarevně čárkovaných duhovek vždycky sálala cizost.

Cizost tak absolutní, jakou Bard u Lugšem nikdy neviděl.

„Nerozumím ti, June,“ řekl protáhle.

„Vaše lidská tupost mě vždycky udivovala.“

Bard zastrčil ruce do kapes a zlehka se zakolébal na patách.

„Víš, ten údiv je vzájemný.“

Enselin neodpověděl. Znehybněl, zahleděný na obraz.

„Leonardo měl ve zvyku malovat dámy s hranostajem nebo jinou lasicí. Měl bys tu přimalovat zvíře. Nejlépe osla. Zároveň tím zvládneš i autoportrét.“

Nic nenasvědčovalo tomu, že by ho Jun vnímal.

„Ruce slábnou,“ pronesl Bard ponuře, zatímco přecházel po verandě. „Ruce slábnou, Assahire, když člověk vidí tvou hloupost. Protože ji předvádíš v opravdu nadlidské míře. To kulaté, co nosíš na krku, je jen rozšířená ústní dutina?“

Enselin mlčel.

„Ano, to by hodně vysvětlovalo. Ústní dutina, nic víc... dokonce ani nevydává smysluplné zvuky. Dávej pozor, June! Přepínáš strunu. Jestli Aune usoudí, že ji nebereš vážně, odepíše tě.“

„Nikdo mě nebude ovládat.“

„Momentálně tě ovládá vztek.“

„Tak ten můj vztek nepřizívej,“ ucedil Jun chladně. „Víš, kde jsme? Ten ostrov je polygon pro nebezpečné experimenty. Teleportace funguje jen uvnitř oblasti. Nedá se odsud uniknout jinak než portálem v zrcadle, ale portál je ovládaný operátorem

zvenčí. Celá oblast je hermetická jako místnost bez klik. A ať už tady udělám cokoli, nezapíše se to do základního infopole.“

„Tak co uděláš?“

Jun se beze slova otočil a odešel.

*

Během následujících dnů nejenže pokračoval ve flirtování s Lugšem, ale přidal i nové elementy. Zvykl si hrát si s jejími dlouhými hedvábnými vlasy. Jednou je dokonce přirovnal k bledému měsíčnímu svitu. „June, to je nečekaně hluboké! Jako by kuchyňský stůl najednou začal mluvit hexametrem!“ podivil se Bard s dokonale předstíranou naivitou.

Bylo to poprvé a naposledy, kdy někdo slyšel, že by Jun pronesl kompliment. Lugšem se o něj líně opírala, mhouřila oči a mimovolně přejížděla prsty po jeho krku nebo stehně. Kdo ví, na co při tom myslela. Byla ještě nekomunikativnější než on.

Zanedlouho začala demonstrativně sedávat Junovi na klíně. Vyšší o dobrou půlku hlavy, kostnatá, bujná a skvěle stavěná, drtila jeho drobnou postavu jako velká ropucha, která zalehla malou žabku. Junovi to viditelně nevadilo. Neopětoval její laskání, ale nic proti němu neměl; blahosklonně jí dovoľoval, aby mu věnovala pozornost. Aune neřekla nic. Začala odcházet z každé místnosti, ve které se objevil. Pobledla, skoro úplně přestala jíst a její napjatý obličej znehybněl ve výrazu ponuré umíněnosti.

Lugšem byla naopak den ode dne opovážlivější.

Junova přítomnost a vliv jeho obrovských schopností způsobily, že její vlastní telekinetický talent, původně hodně slabý, se skokově změnil a zesílil téměř na úroveň poltergeista. Auniny šaty se samy trhaly před očima. Oria, které se jedna

po druhé rozpadly dva páry těžkých pevných bot, příběhla ráno k Lugšem, vytáhla ji z peřin a vztekle ji těmi botami začala mlátit do plochého obličje. Bělovlasá se snažila rány vracet, jenže v bojích zkušená Válečnice útočila s divokou agresivitou a jen potupný útěk zachránil zkrvavenou Lugšem plnou modřin před vážnějšími zraněními. „Nevím, kde ta těžkopádná žízala bojovala doteď. Buď mlátila služebnictvo, nebo si škubala vlasy s tlustými krávami z harému,“ prohlásila Oria opovržlivě, když se vrátila k bratrovi – vítězná, ale pořád rozzuřená.

Lugšem na to nijak nezareagovala. Ještě téhož večera se zničehonic začala soustředit na Barda. Mléko kyslo a máslo žluklo okamžitě poté, co si je vzal k večeři. Další ráno u snídane by se mu konvice plná vroucí vody vylila na břicho, nebýt Daga, který nádobu v poslední chvíli chytil.

„Musíš tu čubku zastavit,“ prohlásil Válečník a postavil konvici na stůl.

Bard vzal ucho konvice opatrně do ruky a zalil vroucí vodou aromatický čaj.

„Jak? Nedám jí přece přes hubu.“

„Proč?“

„Protože je to ženská.“

Jenže Dagovi, který nevyrostl v křesťanské kultuře, nedávala odpověď smysl.

„No a co?“

„Ženské se nebijí, protože jsou slabší. Bití slabších je neslušné.“

Dag pokrčil rameny, otočil se a odešel.

Oria popadla Barda za ruku.

„Počkej. Snad ji nepoběžíš bránit?“

Bard zaváhal. Vzal ze stolu jablko a mimovolně ho vyhodil vzhůru.

„Ne. Máš pravdu. Aune kvůli té čarodějnici zhubla... Myslíš, že jí Dag dá nakládačku?“

„Ale no tak. Je vycvičený, aby zabíjel, ne aby dával pár facek nějaké krávkě. Ostatně, co nám brání koukat se? Pojď, podíváme se.“

Bard kousl do jablka a šel za ní.

O minutu později se málem udusil.

Dag poloviční enselinku opravdu nezmlátil, ale zatáhl ji na střechu a tam ji nechal viset nad dvorem. Držel ji jen za vlasy bolestivě stočené do bílého provazu.

Lugšem nekřičela. Houkala se vysoko nad zemí, svíjela se jako piskoř a nehty zarývala do zdi. Na chvíli se jí podařilo zachytit zábradlí, jenže Dag jí přimáčkl prsty a ona se s bolestivým zaječením pustila.

Dag se usmál a zamával s ní jako se živým kyvadlem, dívaje se shora do jejího zkřiveného obličjeje. Rudočerné duhovky ohnivě planuly jako rozžhavené uhlíky. Z Lugšemina pohledu sálala nenávisť, která by člověka se slabšími nervy vyděsila.

Válečník si omotal dívčiny vlasy kolem zápěstí a rozmáchl se jejím tělem, až se mu svaly na rameni napjaly. Bělovlasá jako kyvadlo vylétla doleva, pak doprava a nakonec udeřila do zkošeného rohu zdi. Zasténala jako mučené zvíře.

„Přestaň!“ řekl ostře Bard. „Chováš se hůř než ona!“

Zaniewski krutě vytáhl dívku na střechu a hodil si ji pod nohy.

„Líbilo se ti to?“

Za vlasy vytahaná poloviční enselinka si musela kleknout. Zuby jí drkotaly; byla úplně sinalá. Dag si beze spěchu odmotával z ruky dlouhé světlé lokny.

„Ještě jednou něco provedeš, a vyzkouším, jestli umíš létat. Možná že umíš. Nadaná jsi přece dost. A teď vypadni!“

Dívka se odplazila ke schůdkům, vstala, ruce si křečovitě přitiskla na žaludek a rozběhla se pryč, co jí síly stačily.

Dag na Barda vrhl káravý pohled.

„Ke každému je třeba mluvit jeho vlastním jazykem,“ prohlásil všeobecně.

Oria se zašklebila, poznala jednu ze Shengli Xiangových zásad. Její oči se setkaly s bratrovým pohledem. Dag zaváhal, kousl se do rtu.

„Vždyť je to pravda,“ prohlásil napůl hněvivě, napůl obraně. „Takhle vypadá pragmatismus. Jenže vy,“ znovu se zadíval na Barda, „máte spoustu nesmyslných zákazů. Nebít ženy, nemučit zajatce, nedobíjet raněné, nekopat do ležícího...“

„Má to své důvody.“

„Zajímalo by mě jaké.“

„Tímhle způsobem,“ vysvětloval Bard, „se naprosto vážně můžeme alespoň považovat za morálně a civilizačně vyspělejší než nepřátelé.“

„Zato nepřátelé jsou úspěšnější. Vždyť jsou to nesmysly. Zajatci slouží k tomu, aby byli mučeni, a nepřátelé, aby byli zabíjeni. Ostatně potřebujeme v životě nějakou zábavu, třeba primitivní. A ženy, chvála bohům, jsou přinejmenším fyzicky slabší. Kdyby některé z nich občas nedostaly nařezáno, skákal by mužům po hlavě, a ještě by se jim na ni vykálely.“

Bard potřásl hlavou.

„Něco ztrácíš, Dagu. Něco ti uniká. A dokonce ani nevíš co. Zkus někdy přemýšlet mým způsobem, jako experiment. Přesměruj mysl, alespoň na chvíli. Pak si o tom promluvíme.“

Dag pokrčil rameny. Ať už ztrácel cokoli, zdravý rozum to nebyl.

„Cestování rozšiřuje obzory,“ zašeptal ironicky. „Kdybych neutekl z tongu, nikdy bych na vlastní oči nespátl autentického pohrobka rytířské tradice. Ještě že jsi přežil. Měli bychom tě

šoupnout do muzea, víš? A s velkou pietou tě každý den opravovat. Unikátní exponát, poškození přísně zakázáno.“

Když se to tak vezme, je ta tradice docela životná, pomyslel si udiveně. Docela silná. Ničili ji, ale nikdy nezničili. Minulo tolik století, tolik kultur – renesance, osvícenství, islám, gnóze – a všechny ji válcovaly, jenže ona pořád ještě dýchá, pořád si zachovává jakousi přitažlivou sílu. Do dnešního dne – kdo by si to byl pomyslel? – se její zárodky vznášejí v aseptické atmosféře Sol Wangkuo, a infikuje dokonce i tak rozumné lidi, jako je Bard Stapleton.

Překvapivě i pro sebe samého poplácal Barda po rameni.

„Ech, ty podivíne...“

Bard blýskl modrýma očima a zastrčil si palce za opasek.

„No, každopádně by už Lugšem neměla dělat potíže. Zítra dorazí šéf a vezme ji na základnu. A Jun se bude muset postavit Aune. Čeká nás zajímavý výstup. Přísahám, že na jeho místě bych se radši prošel po tekutých pískách. Měl bych aspoň nějakou půdu pod nohama.“

„Jooo,“ pronesl Dag protáhle. „Uvidíme, co Jun udělá. Nechtěl bych být špatným prorokem, ale může nás zaskočit.“

A opravdu.

Kapitola III

Poslední ráno na ostrově začalo klidně.

Oria se probudila jako první a vyšla na verandu.

Slunce vycházelo nad moře, obloha byla jasná, vzduch osvěžující. V růžově stříbrné auře vypadala džungle jako plná světla.

Takže dnes je třeba rozhodnout se. Musejí odpovědět, jestli souhlasí s přestěhováním na Medu pod dozorem Suleho organizace.

Dag pořád váhal. Na jednu stranu ho lákala svoboda; na druhou jej sžírala zvědavost. A na třetí stranu šedovlasému nevěřil. Možná je ta bezejmenná organizace opravdu pustí ze spárů, ale předtím – Dag si tím byl jistý – jim z paměti odstraní všechno, co se dozvěděli o Ničiteli. Což si Dag rozhodně nepřál.

Bude souhlasit, pomyslela si Oria. Usadí se na Medě, protože jen tak bude mít Dag šanci vypátrat, kdo jsou lidé, kteří Ničitele chytli, účinně ho ukryli a zpacifikovali do té míry, že se začal považovat výhradně za umělce. Rozhodně to musí být zajímavá skupina... Ale k čemu jim Ničitel je, když ho nevyužijí? Jakým způsobem – a pokud vůbec – jsou schopní ho kontrolovat?